



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## Universitätsbibliothek Paderborn

### **Methodus Clara Et Facilis Vacandi Orationi mentali Atque Exercendi se cum fructu in præsentia Dei**

**Coloniæ Agrippinæ, 1687**

Diversi modi practicandi exercitiu[m] præsentiæ Dei

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46004](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46004)

rosè, etiam in occasionibus difficilioribus, amplexandam non hauriamus, quantum illi ex Regis præsentia hauriunt animi roborisque ad morti se exponendos?

Quod verò quovis in loco, præcipuè verò in conflictibus nostris, noster nos Deus intueatur, Scriptura sacra non uno loco fidem facit, illiusque rei exempla non pauca neq; contemnenda suppetunt. Inter alia de S. Antonio in vita illius sanctus quoque Athanasius recentet; sanctum illum Anachorem aliquando crudeli oppugnatione à Diabolis invasum, pluribus in sui corporis locis ad mortem penè usque fuisse fauciatum. Postquam ipsi retrogressi fuerant, sanctus Eremicola exiguum divinæ lucis radium cellam suam ingredientem conspicatus suaviter apud Deum conqueri cœpit atque ait: Ubi eras, mi Jesu, ubi eras in hoc tam duro arduoque conflictu? Cui Christus, hic eram, inquit, Antoni, singulariterque fidelitate tua contuenda oblectabar. Fratres igitur nostri exercitio huic familiarius assuescât, fructusq; inde sine numero percipient prorsus obstupescendos.

*Diversi modi practicandi exercitium  
præsentie Dei.*

SANCTI Patres, qui nobis de vita spirituali scripserunt, tria distinguunt genera præsentie Dei, imaginariæ scilicet, intellectualis atque affectivæ.

Præsentia Dei *imaginaria* est, ubi nobis representamus sacram Salvatoris nostri humanitatem, omnesque actiones nostras in illius exercemus præsentia, ac si ipsum oculis nostris corporeis cerneremus, conando

*Cum ipso  
sum in  
tribulatione.*

*Pf. 90. 15.*

*Iuxta est  
Dominus  
is, qui  
tribulato  
sunt corda  
Pf. 33. 16.*

*Quid sit  
præsentia  
Dei ima-  
ginaria.*

illas eâdem cûm perfectione peragere qua faceret ipse, si in terris etiamnum degeret. Aut certè huiusmodi præsentia est, ubi nobis representamus Deum formæ instar corporeæ per mundum univèrsùm latè diffusæ, quæ cœlum terramque suâ repleat immensitate, veluti lumen Solis aërem replet,

Est; ubi illum consideramus, ut cuncta per intimam suam in ipsis inhabitationem vivificantem, omnibusque creaturis agendi vires tribuentem, sicut anima corpus vivificat, omnibusque illius membris agendi vim præbet.

*Quomodo  
Deus im-  
mensitate  
suâ re-  
pleat totū  
mundum.*

Est denique, ubi ipsum concipimus, quasi qui totum hunc orbem circundet, penetret atque inundet, sicut vastum mare, in quo nos sumus, vivimus & movemur, veluti in mari isto materiali sunt pisces: sicut enim pisces quocumque ferantur, aquam semper inveniunt, ita quoque nos nullum adire possumus locum, quantumvis occultum, in quo Deus non sit.

*Psal. 138. 9. Si ascendero in cœlum tu illic es, inquitabat Psalmographus, si descendero in infernum ades. Si sumpsero pennas meas diluculo & habitavero in extremis maris. Etenim illuc manus tua deducet me. Et dixi: Forsitan tenebrae conculcabunt (hoc est abscondent) me, & nox illuminatio mea in deliciis meis. At frustra: quia tenebrae non obscurabuntur à te & nox sunt dies illuminabitur.*

*Quid sit  
præsentia  
intelle-  
ctualis.*

Præsentia Dei intellectualis est, ubi sine ulla imagine aut repræsentatione corporea per simplicem dumtaxat actum fidei consideramus Deum, aut veluti peccatis nostris irritatum,

tum, aut veluti servitio nostro infinitè dignum, aut mirabili providentiâ suâ cuncta in hoc mundo suaviter disponentem, aut denique generalius ubi veritatibus quibusdam sive placitis aut axiomatibus sive sententiis utimur; illas ruminando, quo ita animum recolligamus, ac mentem in Deum elevemus: Exempli gratiâ is, qui vivâ ac firmâ fide credit, nihil in hoc mundo fieri præter voluntatem aut permissionem Dei, nihilque sibi peculiariter accidere, quin hoc ei divina providentia immittat, is, inquam, præsentiam Dei habet intellectualem, atque in omnibus, quæcumque ei occurrerint, sive agendi sive patiendi occasionibus omnia semper in voluntatem Dei referet tanquam in primam causam.

Præsentia Dei *affectiva* est, ubi pio quodam atque actuali voluntatis affectu sapidè ac luminosè degustato anima manet in certa quadam actuali inclinatione ad Deum, quem vocare possumus *statum adhesionis*, quia hoc in statu anima Deum non solum habet præsentem, verum etiam illi intimiùs adhæret. Generaliùs etiam dici potest, hanc Dei præsentiam affectivam esse, ubi Dei amor in anima nostra tantoperè ardet, ut instar vehementer succensæ fornacis continuò scintillas, hoc est ardentis aspirationes, ejaculetur; ita nimirum, ut perfectissimè sciamus, quàm Deus sit amabilis, non quia legimus aut intelleximus, sed quia ipsi experti sumus. Atque hicce experimentalis gustus vox illa æterna atque inexorabilis est, quæ animam in intimo illius recessu sine intermissione ad Deum appellat; quam quidem

*Quid sit  
præsentia  
Dei affectiva.*

vocem audire sibi videbatur S. Ignatius Martyr, quasi ista ei insonantem: *Veni ad patrem.*

Sensus iste affectivus particularis quandoque est, ac circa materiam determinatam, id quod proprium eorum est, qui nondum satis diu sunt exercitati, neque his exercitiis assueti, aut in illis consummati ac perfecti. Exempli gratia is, qui vehementiori cum sensu & affectu gustarit magnitudinem beneficii vocationis suae, aut quòd Deus ipsum, multorum instar aliorum, in statu peccati mortalis è vita præsenti non subtraxerit; hunc affectum sagittæ instar cordi suo infigit, qui ipsum indefinenter ad gratias Deo pro hoc beneficio referendas, atque ad ei in omnibus & per omnia, patièdo & agendo, quantum infinito amori ipsius obstrictos nos agnoscamus, contestandum perurget. Atque ubicumque sit ac versetur, hæc semper ejus animum pulsant cogitatio: *Nisi quia Dominus adjuvit me: paulominus habuisset in inferno anima mea.* Ex quo fit, ut cor ipsius compures evibret sanctas aspirationes atque ardentis affectus gratiarum actionis, humiliatio- nis, ferventioris desiderii faciendi aliquid, quo huic beneficio mutuum referatur, aliosque consimiles.

Hoc ultimum præsentiæ Dei genus ordinariè non consequitur, nisi qui multo jam tempore in aliis sese exercuit. Non rarò tamen evenire etiam solet, ut Deus hoc iter nonnullis abbreviet. Quod si quis sciscitetur, cuius ex tribus potissimè studendū sit, respondemus studendū quàm maximè esse illi, quod cuiusvis occurrit facilius æquè ac fructuosius. Non tamen abs re

erit exponere quodnam Novitiis potissimum  
conveniat.

## CAPUT XXXI.

*In quodnam præsentiæ Dei atq; ora-  
tionis aspirativæ genus potissimum  
incumbere debent Novitii.*

**F**Acili conjecturâ assequi licet, præsentiam  
Dei Novitiis magis propriam & accom-  
modatam esse primam ex tribus illis, quas su-  
prâ commemoravimus, neque ullatenus con-  
sultum esse; illos initio ad plures aspirationes  
producendas obstringere; quia cum in ora-  
tione non multum adhuc profecerint, vel illas  
in vanum elicerent absque fundamento, ra-  
tione aut motivo; vel sibi caput obtunderent,  
ac frangerent pectus, ut volentes nolentes eas  
producerent cum affectu; vel denique cum  
rem conficere non possent, exercitia ista in-  
teriora prorsus abjicerent, utpote quæ im-  
possibilia sibi esse persuaderent. Omnino igitur  
hic necessarium est gradatim ac pedeten-  
tim procedere.

Novitii tempestivè debent se assuefacere,  
ut læpiùs suprâ seipsos reflectant, moxque ad  
Deum redeant dicentes in corde suo: "Deus  
" me videt, sum coram ipso: Ipse est ocula-  
" tus testis ac spectator cunctarum actionum  
" mearum. *Nonne ipse considerat vias meas, Job. 1. 31,*  
inquirebat Jobus, *& cunctos gressus meos di-*  
*numerat?* Cogitationes istæ totidem sunt

*Novitii  
ad multas  
astringen-  
di non  
sunt aspi-  
rationes.*

*e  
tione*